

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER | TOP 20 BESTSELLER NA AMAZONE

TERESA DRISCOLL

SLEDUJEM ŤA...

nožni

Teresa Driscoll
Sledujem ŕa...

no&mi

TERESA DRISCOLL

SLEDUJEM ŤA...

no&mi

Teresa Driscoll: I Am Watching You
Copyright © Teresa Driscoll 2017
All rights reserved.

Vydané na základe zmluvy s Madeleine Milburn Literary, TV & Film Agency,
London, England

Preklad © Terézia Michalková 2018
Návrh obálky: no&mi 2018
Foto na obálke © Ababaka | Dreamstime.com

Slovenské vydanie © no&mi 2018

ISBN 978-80-973085-0-6

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, inštitúcie, miesta a udalosti sú
bud' výplodom fantázie autorky, alebo fiktívne používané.*

JÚL 2015

KAPITOLA 1

Svedkyňa

Bola to chyba. Teraz to už viem.

Zachovala som sa tak kvôli tomu, čo som počula vo vlaku a úprimne sa vás pýtam, čo by ste si na mojom mieste pomysleli vy?

Dovtedy mi ani na um nezišlo, že som prudérna alebo nebudaj naivná. Uznávam, že ma rodičia vychovali celkom tradične, možno ma až príliš chránili pred okolitým svetom, ale... Čo-to som už zažila a skúseností mám tiež dosť. Povedala by som, že môj morálny kompas je celkom štandardný. A možno preto ma to tak pobúrilo.

Pripadali mi ako milé dievčatá.

Viem, že by som nemala počúvať cudzie rozhovory, no v mestskej doprave ich počujete, aj keď nechcete. Z každej strany na vás doliehajú hlučné debaty ľudí, ktorí sa snažia prekričať tých, čo hulákajú do telefónu.

Keď tak nad tým uvažujem, keby som čítala niečo pútavejšie, asi by som si ich ani nevšimla. Tú knihu som si však kúpila z rovnakého dôvodu, ako časopis s veternými turbínami na titulke. Niekde som čítala, že do štyridsiatky by sa človek mal viac starať o to, čo si myslí o druhých než, čo si druhí myslia o ňom. Stále mi to nejako nevychádza.

Ella, ak si rada kupuješ bulvár, tak si ho kupuj. Môže ti byť ukradnuté, čo si ten znudený pubertiak pri pokladni pomyslí. Nedala som si povedať. Kúpila som si nejaký čudesný plátok o životnom prostredí a hodnotný životopis. Takže, keď v Exeteri nastupovali dvaja chlapi, ktorí v rukách držali čierne vrecia na odpadky, bola som už na smrť znudená.

A teraz sa vás pýtam.

Čo by ste si pomysleli, keby ste videli nastúpiť do vlaku dvoch chlapov s odpadkovými vrecami a nevedeli by ste, čo v nich je? Pokiaľ ide o mňa, mám doma pubertiaka, ktorého izba porušuje všetky pravidlá hygieny, takže ma to nejakovo zvlášť neprekvapilo. *Typické. To ste nevedeli v tom bordeli nájsť nič lepšie, chlapi?*

Mladíci sú ako z divých vajec a vystráajú tak ako väčšina chalanov v ich veku, na čo nahnevaný sprievodca na nástupišti reaguje nesúhlasným písknutím.

Očividne im príde náramne vtipné hrať sa s automatickými dverami a tak ich opakovane otvárajú a zatvárajú, až sa nakoniec uvelebia na svoje sedadlá. Naraz si všimnú, že vo vozni sedia aj dve dievčatá, ktoré nastúpili v Cornwalle. Veľavýznamne na seba žmurknú, vstanú, kráčajú ďalej do vozňa a sadnú si na sedadlá, priamo za ne.

V duchu sa usmejem. Vidíte? Nie som žiadna suchárka. Aj ja som bývala mladá.

Sledujem, ako dievčatá stíchnu a v očiach sa im zračí ostych. Jednej z nich sa pri pohľade na fešáka, ktorý pripomínal manekýna či člena chlapčenskej kapely, rozšíria zreničky. Spomenula som si, aké je to mať motýlinky v bruchu.

Poznáte ten pocit, však?

Ani v najmenšom ma neprekvapuje ani nepohorší, keď chlapi vstanú a spomínaný fešák sa nakloní nad sedadlá a spýta sa dievčat, *či im môže niečo priniesť z reštauráku. Keď už tam má cestu.*

Nasleduje výmena mien, chichotanie a hra môže začať.

Po dvoch kávach a štyroch pivách si už chlapci užívajú sedadlá pri dievčatách. Aspoň sú bližšie, a tak si ľahko môžem vypočuť celý ich rozhovor. Viem, že by som nemala načúvať, ale to sme už prebrali. Nudím sa a oni sú hluční.

Dievčatá opakujú to, čo som už predtým zachytila z ich predošlého rozhovoru. Idú prvýkrát na výlet do Londýna. Dostali to ako dar od rodičov k maturite. Majú objednaný hotel, lístky na predstavenie *Bedári* a nevedia sa dočkať.

„Žartujete? Ozaj ste ešte neboli samy v Londýne?“ žasol Karl, ten plejboj, ktorý vyzerá ako člen chlapčenskej skupiny.

„Londýn vie byť nebezpečný, baby. Mali by ste si dávať bacha. Po divadle si vezmite taxík, nechodte metrom, jasné?“

Karl sa mi začína pozdávať. Odporúča im obchody a trhy a tiež klub, kde si vraj prídu na fajn hudbu a tanec. Na kúsok papiera píše svoje meno. Pozná tamojšieho vyhadzovača.

Stačí, ak spomeniete moje meno, ok?

Potom sa Anna, vyššia z dievčat, začne vypytovať na tie čierne odpadkové vrecia. Tajne sa teším a horím nedočkavosťou. Čakám, že bude nasledovať niečo ako: *Chalani, vy ste riadne nechutní! Čo ste sa zbláznili?*

Ale nie.

Tí dvaja mladíci práve vyšli z väzenia. V tých vreciach sú ich osobné veci.

Sťažka prehltnem, cítim, ako sa mi v hrdle tvorí hrča a v ušiach počujem rýchly tlkot srdca.

Na chvíľu nastane ticho, no potom sa dievčatá spamätajú. „To má byť vtip?“

Nie, chlapci nežartujú. Rozhodli sa byť k ľuďom úprimní. Spravili pár chýb, zaplatili za ne, ale nehanbia sa za to. A tak vyložia karty na stôl. Karl sedel za ublíženie na zdraví, Antony za krádež. Karl sa len snažil brániť kamoša a vraj, ak má byť úprimný, urobil by to znovu. Jeho kamoša si doberali v bare a on neznáša šikanu.

Uvažujem, čo je horšie, šikana či ublíženie na zdraví? Dosť pochybujem, že sa u nás zavierajú ľudia len kvôli bezvýznamným hádkam. Na dievčatách Karlove slová očividne zanechali dojem. Vo svojej sladkej naivnosti a slobodomyselnosti začnú trkotať niečo o tom, aká dôležitá je lojalita, a ako k nim do školy raz prišiel chlapík, ktorý sedel za obchodovanie s drogami, a hovoril o tom, že mu väzenie celkom zmenilo život. Bol vraj celý potetovaný. *Celý.*

„Páni. Basa. Aké to tam bolo?“

V tom začnem zvažovať, že zakročím.

Predstavujem si Anninu mamu, ako doma trpne niekde pri sporáku, bojí sa o ich malé dievčatko a jej muž sa ju snaží upokojiť. *Už sú veľké. Majú predsa rozum. Budú v poriadku, miláčik.*

Nie nebudú, pomyslí si, keď Karl navrhne, že im budú robiť garde. S nimi vraj budú v bezpečí, v Londýne sa dobre vyznajú. Karl a Antony najprv plánujú ísť za kamarátmi do Vauxhallu a poriadne osláviť, že ich pustili von. Chcú, aby sa stretli po divadle a išli do klubu spolu.

Vtedy som sa rozhodla konať a zavolať rodičom dievčat. Spomínali, kde bývajú. Anna býva na nejakej farme. Nie je to predsa žiadna veda, zavolať na tamojšiu poštu alebo do miestnej krčmy. Veď koľko fariem v okolí môže byť?

Anna je na vážkach. Vraj by mali ísť do postele skôr, aby ráno vstali zavčas a mohli ísť na nákupy. Najprv plánujú ísť do obchodného domu *Liberty's*, lebo Sarah si chce vyskúšať niečo od Stelly McCartney a odfoťiť sa v tom.

Dobré dievča, pomyslí si. Si rozumná. Nech nemusím volať, Anna. Problém je, že Sarah sa medzitým stihla zavesiť na Antonyho. Po druhýkrát sa vyberú do reštauračného vozňa a keď sa vrátia, vymenia si miesta. Anna teraz sedí s Karlom a Sarah s Antonym. Ten jej do hlavy tlačí kaleráby o tom, ako ľutuje, že si zničil život. So zločinom vraj začal iba zo zúfalstva, lebo si nevedel nájsť prácu a nevedel uživiť svojho syna.

Syna?

V tej chvíli na mňa doľahol tieň môjho pokojného života, ktorý mi odrazu príde ako čokoládová bonboniéra. Antony ďalej vysvetľuje, že *so svojou bývalou bojuje o povolenie na styk so synom* a vehementne presviedča Sarah o tom, že nedopustí, aby jeho syn vyrastal bez otca. *Nebolo by to strašné, Sarah? Vyrastať bez otca?*

Neverím vlastným ušiam. Sarah so stiahnutým hrdlom vyjadruje svoj obdiv Antonymu. Vraj väčšina chalanov v jeho veku by skrátka vzala nohy na plecia. „Teraz sa cítim trápne. My tu tárame o Stelle McCartney.“

Poviem vám pravdu.

Mám pocit, že už ničomu nerozumiem. Čo ja vlastne o živote viem? Jediné „povolenie na styk“, ktoré som ja musela riešiť, bolo, keď syn chcel ísť do kina na nevhodný film.

Nasledujúcu hodinu si niečo šepkajú a ja sa opäť snažím ponoriť do časopisu o výhodách veterných turbín. V tom Sarah a Antony opäť odídu do bufetu. Ďalšie pivo. Robíš chybu, Sarah, pomyslí si. Nedá mi to a rozhodnem sa konať.

Spravím to takto. Pôjdem do reštauračného vozňa pod zámienkou, že si chcem dať kávu. Keď budem čakať v rade alebo prechádzať uličkou, začnem predstierať, že mám niečo s mobilom. Požiadam Sarah o pomoc a budem dúfať, že sa mi ju podarí odtrhnúť od Antonyho a prehodiť s ňou pár slov. Upozorním ju, že buď ihneď prestane, alebo zavolám jej rodičom. Okamžite, Sarah, je to jasné? Zistím si ich telefónne číslo.

Musím prejsť tromi vozňami, aby som sa dostala do reštauráku. Prechádzam uličkami a neustále sa búcham o sedadlá. Keď vojdem do automatických dverí, ktoré spájajú vozne, siahnem po svoj mobil.

A vtedy ich začujem.

Nemajú v sebe štipku hanby. Ani sa nesnažia byť potichu. Bez akýchkoľvek zábran si to rozdáajú na toaletách.

Pária sa tam ako divé zvery. Viem, že sú to oni. Podľa slov, ktoré odtiaľ vychádzajú. *Už tak dlho som to nerobil. Som ti taký vďačný. Sarah, och, Sarah...*

Priznávam, že v šoku je asi každá bunka v mojom tele. Červenám sa od hanby. Zúrim. Zničená a zúfalá sa snažím uniknúť pred tými zvukmi.

Hanbím sa, že som bola taká naivná. Hanbím sa za svoje chybné domnienky.

Tackám sa uličkou k ďalším automatickým dverám, vchádzam do vozňa, lapám po dychu a hoci som vyvedená z miery, snažím sa získať odstup od toho, čo som práve počula.

Vraj milé dievčatá.

V rade v reštauračnom vozni znovu počujem, ako sa mi v ušiach ozýva tlkot srdca. Rozmýšľam, či ich počul aj niekto iný. Nahlásil ich?

A potom mi to dôjde – nahlásiť ich? A komu, Ella, prosím ťa? Počúvaš sa vôbec? Všetkým je to ukradnuté. Tak si mala reagovať aj ty. Mala si sa starať o seba.

Uvažujem, čo sa to zo mňa stalo. Som ako odrezaná od sveta, úplná konzerva. Očividne nemám ani šajnu o dnešnej mládeži. Vlastne, o ničom.

V hlave mi víria spomienky. Obrazy s natrhnutými okrajmi. Časopisy, ktoré sme našli v synovej izbe. Ten večer, keď sme prišli z kina skôr a prichytili sme Luka, ako sa snažil zrušiť detskú poisťku na satelite, aby mohol pozerať porno.

V tom okamihu pocítim náhlu túžbu hovoriť so svojím mužom. S mojím Tonyom. Potrebujem reštart.

Musím sa ho opýtať, či je problém vo mne alebo v nich. Fakt som už úplne mimo, Tony? Naozaj chcem, aby si bol ku mne úprimný. Keď sme riešili tú detskú poisťku a Lukove časopisy...

Som až taká puritánka? Vážne?

Po konferencii v hoteli sa mu snažím dovolať. Chcem mu porozprávať o tom, ako som spravila rozumnú vec a odišla

som na druhý koniec vlaku. Nič ma do toho nie je. Dievčatá v tom evidentne vedeli chodiť.

Tony nie je doma a mobil si nezobral. Je jeden z posledných ľudí na planéte, ktorí veria, že mobily spôsobujú rakovinu mozgu. Zdvihne to Luke a trochu sa upokojím, keď mi povie, že uvaril večeru – podľa novej aplikácie na mobile. Môj Luke veľmi rád varí. Trochu ho podpichujem a pýtam sa ho, v akom stave nechal kuchyňu. Stavím sa, že použil každý spotrebič a hrniec, ktorý našiel.

Je ráno, zobúdzam sa v hoteli.

Neznášam ten pocit otupenosti z klimatizácie, pocit odlúčenia od vlastného tela, cudziu posteľ a dôkaz, že sa neviem ovládať, ležiaci pri mini bare. V hoteli si rada doprajem jeden, dva poháriky brandy po náročnom dni.

Ešte nie je ani pol siedmej a ja by som najradšej spala ďalej. Po desiatich minútach čumenia do blba to vzdávam. Oči mi padnú na smutné vrecúška ležiace vedľa rýchlovarnej kanvice. Vždy, keď som v hoteli, snažím sa oklamať samu seba, že aspoň teraz vypijem instantnú kávu. Zakaždým ju aj tak vylejem do umývadla.

Pri pohľade na prázdne mini fľašky sa mi skriví tvár do previnilého výrazu. Gánim na telefón pri posteli, zatiaľ čo mi mráz behá po chrbte pri pomyslení na to, či som nepravila niečo trápne, čo budem do konca života ľutovať.

Ako sledujem rad fľašiek, spomeniem si, že po druhom poháriku brandy som sa snažila dovolať na telefónnu ústredňu, aby som zistila číslo na rodičov dievčat. Pri tej spomienke ma obleje studený pot. Nebola som si istá. *Naozaj si zavolala? Premýšľaj, Ella, premýšľaj.*

Opäť zízam na telefón a zo všetkých síl sa snažím sústrediť. Áno, už si spomínam. Vydýchnem si s úľavou. Držala som v ruke telefón a vtedy mi došlo, že nemám zdravý úsudok. Nielen kvôli brandy. Nevolala som, aby som im pomohla alebo preto, že som sa o dievčatá bála. Chcela som

ich potrestať, hnevala som sa na Sarah za to, ako som sa kvôli nej cítila.

A tak som urobila správnu vec, položila som telefón, zhasla a išla spať.

Chvalabohu. Cítim takú veľkú úľavu, že sa na oslavu rozhodnem vypiť instantnú kávu. Zapnem kanvicu, potom televízor. A vtedy to príde. Najprv zastane čas a keď po chvíli opäť začne plynúť, mám pocit, že som mimo tejto izby, mimo tohto mesta. Uvedomím si, že môj život už nikdy nebude taký ako predtým.

Nikdy.

Zvuk je stíšený ešte z predošlej noci, keď som pozerala film len s titulkami, aby som nerušila okolitých hostí.

Ale obraz je jasný. Nezameniteľný. Na obrazovke svieti jej facebooková stránka. Zelené oči jej žiaria, blond vlasy voľne padajú po chrbte. Za ňou sa týči *St. Michael's Mount*.

Mám pocit, akoby sa moje telo vzdalovalo. Vankúš, posteľ, stenu aj obrazovku odrazu sledujem z veľkej diaľky. Objavujú sa na nej hnusné, odporné slová: **Nezvestná... Anna... Nezvestná... Anna...** Kanvica nahnevane vyplúva oblaky pary na zrkadlo a ja si opäť v mysli prehrávam telefonáty.

V hlave mi víri temná, desivá mozaika slov. Všetky sú zbytočné.

Na políciu. Tonymu.

„Musíte mi veriť, chcela som zavolať...“

KAPITOLA 2

Otec

Henry Ballard sedí v zimnej záhrade a zo všetkých síl sa snaží nevnímať buchot ozývajúci sa z kuchyne.

Dobre vie, že by mal ísť za svojou manželkou, aby jej pomohol a utešil ju, no rovnako dobre si uvedomuje, že by tým nič nezmenil, takže to odkladá. Prial by si ostať takto hľadiac na trávnik ešte aspoň chvíľu. V tomto čudnom priestore, v prístavbe k domu, ktorá nikdy poriadne neplnila svoj účel. Bud' tam bolo horúco, alebo príliš chladno a nepomohlo ani to, že za nehoráznu sumu dokúpili ventilátor s magnetickými hltačmi prachu.

Podarilo sa mu však upadnúť do mrákot a preniesť sa na miesto, kde sa myslou môže potulovať mimo tela i času. Odrazu je v záhrade a hľadiac do lúčov vychádzajúceho slnka počuje šepot z ich bunkra v kríkoch. Anna a Jenny.

Rok či dva obľubovali toto miesto. Bolo to vtedy, keď boli celé bez seba zo všetkého, čo v sebe ukrývalo hoci len náznak ružovej. Ružové periny. Ružové bábiky Barbie. Ružový stan, čo im kúpili z katalógu, ktorý bol plný všelijakých dievčenských hračiek. Vždy sa k stanu odmietal čo i len priblížiť.

Teraz by však dal čokoľvek na svete, len aby mohol zaobdnuť na dojenie, sušenie sena, vyplňanie daňových priznaní i banku. Len tak by sa vznášal a v pamäti by si naj-

radšej uchoval len chvíle, keď podkuroval a pripravoval im na raňajky párky. A spomienku na poriadnu stanovačku, ktorú im nespočetnekrát sľúbil, ale nikdy nesplnil.

Ohlušujúci rachot z kuchyne ho v okamihu vráti späť na zem. Manželka zbiera z dlážky formičky na pečenie všetkých možných tvarov a veľkostí.

„Čo to, preboha, vystrájaš, Barbara?!“

„Pečiem slivkový koláč.“

„Panebože, Barbara.“

Bol to Annin obľúbený koláč – sušienka z ovsených vločiek plnená dusenými slivkami.

Cíti škoricu; dóza leží prevrátená na podlahe. Úhľadný kopček prenikavo rozvoniava po celej kuchyni.

Ach, Barbara.

Díva sa, ako dvíha všetko náčinie trasúcimi sa rukami a má pocit, že pohľad na ňu nezvládne.

Takže miesto toho, aby sa správal aspoň trochu milo a pomohol jej, odchádza a zavrie sa do svojej pracovne, kde strávi dobrých päť či desať minút uprene hľadiac na telefón. Ako prvý zbadá na rohu ulice prichádzajúce policajné auto.

Čosi odporné mu začne skrúcať žalúdok. Odrazu mu hlavou preblesne, že by mohol zabarikádovať dvere. Pred očami sa mu vynárajú pološialené obrázky nábytku zo vstupnej haly naukladané na sebe, ktoré im zabránia preniknúť dnu. Tentoraz sú dvaja: muž a žena. Muž má na sebe oblek a žena policajnú uniformu.

Pokým zbehne do predsiene, jeho manželka už stojí na prahu kuchynských dverí a usilovne si drhne utierkou mokré ruky. V pohľade sa jej zračí odovzdanosť – do jeho rúk, do rúk spravodlivosti, do rúk Boha.

Len čo otvorí dvere, vtrhnú dnu Anna a Jenny, pričom školské tašky a tenisové rakety plesnú na zem. Úľava. Konečne voľno.

Vráti sa späť do reality.

Spýta sa, hoci im to vidí na očiach: „Našli ste ju?“

Muž v dokrkvanom obleku len zakrúti hlavou.

„Toto je dôstojníčka, ktorá má na starosti kontakt s rodnými príslušníkmi. Strážnička Cathy Brightová. Spomínal som vám ju v telefóne, je tak?“

Nedokáže nič povedať.

Nastane hrobové ticho.

„Pán Ballard, nebude vám vadiť, ak pôjdeme ďalej?“

Pokýve hlavou. Na nič viac sa nezmôže.

O chvíľu sedia všetci spolu v pracovni a do ticha sa ozýva iba prapodivné šuchotanie. Jeho manželka si nervózne šúcha dlane o seba. Chytí ju za ruku, nech prestane.

„Ako sme už povedali, londýnska mestská polícia je s nami v neustálom spojení a robí všetko, čo je v jej silách.“

„Chcem ísť do Londýna. Chcem pomôcť...“

„Pán Ballard, o tomto sme sa už bavili. Vaša žena vás potrebuje tu a aj my potrebujeme so všeličím pomôcť. Preto vás prosím, nateraz je lepšie sústrediť sa a zozbierať všetky potrebné informácie. Ak by sa vyskytlo čokoľvek nové, sľubujem, že vám dám vedieť a zariadim vám odvoz.“

„Sarah si na niečo spomenula? Povedala viac? Radi by sme s ňou hovorili. Keby sme s ňou mohli aspoň slovo prehodiť.“

„Ešte sa z toho nespamätala. Je to pochopiteľné. Venuje sa jej skupina odborníkov a momentálne sú pri nej rodičia. Stále sa snažíme dostať aspoň k nejakým informáciám, experti v Londýne si prechádzajú záznamy z bezpečnostných kamier z klubu...“

„Stále mi to nie je jasné. Akého klubu? Čo vôbec robili v klube? O žiadnom klube sme sa nebavili, ani tam neplánovali ísť. Mali lístky na *Bedárov*, vyslovene sme sa tak dohodli...“

„Objavili sa nové skutočnosti, ktoré hádam do celého prípadu vnesú trochu viac svetla, pán Ballard.“